

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਐੱਸ ਕੇ ਕਪੂਰ ਜੇ.

ਐਚ.ਯੂ. ਡਿਊਲਰ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਮੋਹਿਨੀ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1964 ਦਾ ਐੱਸ.ਏ.ਓ. ਨੰਬਰ 211-ਡੀ.

ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਧਾਰਾ (59 of 1958)- ਐੱਸ 14(1)(ਬੀ) — ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸੱਚਾ-ਸੁੱਚਾ ਲੋੜ — ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਅਸਥਾਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ- ਕੀ ਇਸ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਸਹੀ ਲੋੜ.

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਤੱਥ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਵੀ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਲਈ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਬੀੜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ। ਅਸਥਾਈ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੋੜ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਨਿਯਮਿਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੱਟਰ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 29 ਮਈ 1964 ਤੋਂ ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਨੁਛੇਦ 1958 ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼੍ਰੀ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਮਿਤੀ 3 ਦਸੰਬਰ 1963 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਖਰਚੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦੇਣਾ।

ਐਚ ਐਲ ਆਨੰਦ ਵਕੀਲ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਨ.ਆਰ. ਸੂਰੀ ਵਕੀਲ - ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ।

ਆਦੇਸ਼

ਕਪੂਰ ਜੇ - ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਨੁਛੇਦ 1958 ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ 19 ਮਈ 1964 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦਿੱਲੀ ਦੇ 3 ਦਸੰਬਰ 1963 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। 59 ਗੋਲਫ ਲਿੰਕਸ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ।

ਮੁਕਦਮੇ ਦੇ ਤੱਥ ਸਧਾਰਨ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਕੰਪਾਸ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। 20 ਜਨਵਰੀ 1954 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲੀਜ਼ ਦਾ ਕੰਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਰਾਹੀਂ 23 ਸਤੰਬਰ 1957 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ। (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਆਰ 4) ਕਿ ਉਹ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਵਿਆਉਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਘਰ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਮੁਕਦਮੇ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੋਣ ਵਜੋਂ ਇਸ ਭੁੱਲ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। 4 ਜਨਵਰੀ 1958 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਫ਼ਤਰ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਆਰ 8) ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਕਿਰਾਇਆ ਵਧਾਉਣ ਬਾਰੇ ਯਾਦ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ। 18 ਜਨਵਰੀ 1958 ਦਾ ਪੱਤਰ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਆਰ 9) ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ-ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੈ। 4 ਮਾਰਚ 1960 ਨੂੰ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਸਦਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਕਮਰੇ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਕੋਲ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਸਦਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਅਯੋਗ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਕਾਨ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਲਏ ਗਏ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮਕਾਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੂੰ 12 ਸਤੰਬਰ 1960 ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚਿੱਠੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਅਗਲਾ ਤੱਥ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਜਿਸ ਨੂੰ 850 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਨਸੈਮ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਕਤੂਬਰ 1960 ਵਿੱਚ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕਿਰਾਇਆ ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ 1,400 ਰੁਪਏ ਹੈ। ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਹੈ 6 ਜਨਵਰੀ 1962 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਗਈ ਅਪੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਕਿੱਤਾ। ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ, ਮਿਤੀ 12 ਫਰਵਰੀ 1962 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ ਕੁਝ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੁਰੰਮਤ 'ਤੇ ਹੋਏ ਕਾਫ਼ੀ ਖਰਚੇ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਵਿੱਤੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਛੱਡਣੀ ਪਈ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲੀਆਂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਸਦਨ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਮਕਾਨ ਨੰਬਰ ਸੀ 555 ਡਿਫੈਂਸ ਕਲੋਨੀ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ 550 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਗਿਆਰਾਂ ਮਹੀਨੇ. 3 ਦਸੰਬਰ 1963 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਲੋੜ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਡਿਫੈਂਸ ਕਲੋਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਲੈਟ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਉਸ ਦਾ ਅਸਥਾਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਜਾਂ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਸੀ। ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ 19 ਮਈ 1964 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਡਿਫੈਂਸ ਕਲੋਨੀ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੂਚਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੁਕਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਨੇ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੇਲ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਉਕਤ ਸੂਚਨਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ

ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕਦੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੂਚਨਾ ਨੂੰ ਬਹਿਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹੁਣ ਇਸ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੂਚਨਾ ਮੁਕਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਮਿਸਟਰ ਐਚ ਐਲ ਆਨੰਦ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾ 14 (1) (ਈ) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੀ ਸਹੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਕਾਨਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮੰਨੀ ਹੈ। ਡਿਫੈਂਸ ਕਲੇਨੀ ਵਿਚਲੇ ਮਕਾਨ 'ਤੇ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਮਕਾਨ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਾਰਥਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਲੋੜ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਗਿਆਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ। ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਘਰ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਛੋਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਡਿਫੈਂਸ ਕਲੇਨੀ ਦੇ ਮਕਾਨ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 14 (1) (ਈ) ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦੂਜੀ ਸ਼ਰਤ, ਅਰਥਾਤ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਆਪਣਾ ਮੁਕਦਮੇ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਬਜ਼ਾ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਫਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਘਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਕਿਰਾਇਆ ਵਧਾਉਣ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸਦੇ ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਕਤ ਔਰਤ ਨੇ ਡਿਫੈਂਸ ਕਲੇਨੀ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ 11 ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿ ਡਿਫੈਂਸ ਕਲੇਨੀ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਮੇਜਰ ਰੱਤੀ ਆਰ.ਡਬਲਯੂ.7 ਅਤੇ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਆਰ.ਡਬਲਯੂ.8, ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ। ਦਲਾਲ ਜਿਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਮੇਜਰ ਰੱਤੀ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸੀ।

ਅੱਗੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ (ਏ) ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅਸੰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਜਰ ਰੱਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣ ਦੇ ਸੂਚਨਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਸੀ 555 ਡਿਫੈਂਸ ਕਲੇਨੀ ਜੋ ਕਿ ਮੁਕਦਮੇ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਪਤੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 14 (ਐਲ) (ਈ) ਅਧੀਨ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਅਤੇ (ਸੀ) ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਇੱਕ ਮਨਘੜਤ ਚੋਣ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਚੋਣ।

ਸ੍ਰੀ ਸੂਰੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ (ਏ) ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਸਵਾਲ ਵਜੋਂ ਸੱਚੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸੂਰੀ ਦਾਇਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਫੈਂਸ ਕਲੇਨੀ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਲੋੜ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸ੍ਰੀ ਸੂਰੀ ਅਨੁਸਾਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦਾ ਪਤੀ ਮੇਜਰ ਰੱਤੀ ਨਾਲ ਵਚਨਬੱਧ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੇਜਰ ਰੱਤੀ ਨੂੰ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ ਤਾਂ ਉਹ ਘਰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਮੰਗਣ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਵਸਣ ਦੇ

ਯੋਗ ਹੋ ਸਕੇ। (ਬੀ) ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਮੇਜਰ ਰੱਤੀ ਵੱਲੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ (ਸੀ) ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁੱਧ ਸਵਾਲ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸੂਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸੱਚੇ-ਸੁੱਚੇ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵੱਲ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਅਨੁਛੇਦ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਵੱਲ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਉਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 21 ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਲੇਨੀ ਨੂੰ ਆਰਜ਼ੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਧਾਰਾ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੇਜਰ ਰੱਤੀ ਨੂੰ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮੇਜਰ ਰੱਤੀ ਨੂੰ ਅਹਾਤਾ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਦੀ ਦਲੀਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਡਿਫੈਂਸ ਕਲੇਨੀ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਮੇਜਰ ਰੱਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮੇਜਰ ਰੱਤੀ ਆਰ.ਡਬਲਯੂ. 7 ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਆਰ.ਡਬਲਯੂ. 8 ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਸਬੂਤ ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਾਂਗਾ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਸਹੀ ਹਨ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ। ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਤੋਂ ਉਜਾੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਕਤ ਅਨੁਛੇਦ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੀ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਮਕਾਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਤੋਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਗੁਆ ਬੈਠਦਾ ਹੈ? ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ ਇੱਕ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਹੋਏ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਬਾਰ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤੰਗ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਧਾਰਾ 14 ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝੋ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਧਾਰਾ ਸਾਰੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਅਤੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਉਵਰਰਾਈਡ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਉਸਦਾ ਘਰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਜਿਹੇ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਅਤੇ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਧਾਰਾ 14 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਧਾਰਾ 14 ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਕੜ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਂਗਾ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੀਂਦਾਰ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਜਗ੍ਹਾ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਲੈਣ ਦੇ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਮੁਕਦਮੇ ਦੇ

ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਮੁਕਦਮੇ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਡਿਫੈਂਸ ਕਲੋਨੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਝ ਕੇ ਮਕਾਨ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਮੇਜਰ ਰੱਤੀ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਥਾਈ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੋੜ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਸਹੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਨੇਵੀਲ ਬਨਾਮ ਹਾਰਡੀ (1) ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਗਿਰਵੀ ਵਿਆਜ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ (ਪਾਬੰਦੀ) ਅਨੁਛੇਦ 1920 ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਯੋਗ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ "ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਲਈ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਲਪਿਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਉਪਲਬਧ ਹੈ"। ਪੈਟਰਸਨ ਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਵਜੋਂ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਪਰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਕੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਲਈ ਹੈ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਵਜੋਂ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਬੂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਟਾਫ ਦੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕੋਲ ਕਿਰਾਏ ਤੋਂ ਮਕਾਨ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਦਾਅਵਾ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੇਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਿੰਦੂ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਵਾਲ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੇਜਰ ਰੱਤੀ ਦੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੂਚਨਾ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੂਚਨਾ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੇਜਰ ਰੱਤੀ ਆਰ.ਡਬਲਯੂ. 7 ਅਤੇ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਆਰ.ਡਬਲਯੂ. 8 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਨੰ ਸੀ 555 ਡਿਫੈਂਸ ਕਲੋਨੀ ਦੇ ਪਟੇਦਾਰ ਅਤੇ ਪਟੇਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਪਟੇਦਾਰ ਨੂੰ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ ਤਾਂ ਪਟੇਦਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਕਤ ਮਕਾਨ ਦਾ ਪਟੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੀ ਆਨੰਦ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਜਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਭੂਮੀ-ਮਹਿਲਾ ਦੀ ਚੋਣ ਮਨਮੋਹਕ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਸੱਚੇ-ਸੁੱਚੇ। ਚੋਣ ਦਾ ਤੱਤ ਆਖਰੀ ਉਪਾਅ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ ਘਰ ਦੀ ਔਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਸਲ

ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਕਤ ਅਨੁਛੇਦ ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਅੱਜ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਕਰ ਸਕੇ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਖਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਿਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਨ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ

Kewal kumar
Translator